

Arrest

nr. 140 714 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U woonde in de stad Mosul (provincie Ninawa). U diende op 7 oktober 2008 uw eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde dat u in Irak als leerling bij een lasser gewerkt had, die samenwerkte met de Amerikanen. Omwille van deze activiteiten werden u en uw werkgever bedreigd. Uw werkgever werd later vermoord. Op 2 juni 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd op 22 januari 2010 aangehouden op verdenking van medeplichtigheid aan mensensmokkel. De rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge veroordeelde u op 12 juli 2010 tot een

gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 1.000 euro. Het CGVS nam hier kennis van en nodigde u in dit verband uit voor een bijkomend gehoor op 22 januari 2013. Op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet besloot het CGVS op 15 februari 2013 dat u uitgesloten moest worden van de subsidiaire beschermingsstatus. U ontving hierop een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst. U diende in België uw tweede asielaanvraag in op 5 mei 2014. U verklaart u dat uw leven in Irak nog steeds in gevaar is omwille van de problemen die u aanhaalde bij uw eerste aanvraag. U zou te weten zijn gekomen dat uw broer (F.) door terroristen werd vermoord, maar dat u het eigenlijke doelwit van deze aanslag was. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de originele overlijdensakte van uw broer neer en de woonkaart van uw moeder. U legt ook een gescande versie neer van het politierapport dat werd opgesteld naar aanleiding van zijn dood. Van al deze documenten legt u ook de vertaling neer. Tot slot dient u ook een USB-stick in met daarop de foto's van het dode lichaam van (F.).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, aangezien de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig bevonden werden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd op fundamentele wijze ondermijnd en de door u aangehaalde feiten of redenen werden niet als bewezen beschouwd. De verklaringen die u destijds aflegde over uw werkzaamheden als lasser en over de dreigementen die u zou hebben ontvangen bleken immers manifeste tegenstrijdigheden te bevatten waarvoor u zelf geen aannemelijke verklaring kon bieden (zie beslissing CGVS d.d. 2/06/2009). U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS. Dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, was omwille van uw herkomst uit Mosul.

Er moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de – ongeloofwaardig bevonden – motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Het enige nieuwe element dat u aanhaalt, is immers dat uw broer (F.) werd vermoord door terroristen. Bij de DVZ, en later op het CGVS, verklaart u dat deze terroristen het eigenlijk op u gemunt hadden, omwille van de redenen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag (verklaring DVZ d.d. 05/05/2014, vraag 13-21 & gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6-8). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat u overigens tijdens uw gehoor op het CGVS de boodschap van de terroristen aan uw moeder, waarin expliciet vermeld zou zijn dat ze uw broer (F.) voor u aanzagen, niet vermeld hebt, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen over de moord op uw broer aan.

Bovendien is het opmerkelijk dat de moord op uw broer het enige element is dat u aanhaalt om aan te tonen dat uw problemen nog steeds actueel zouden zijn. Dat er zich sinds uw eerste asielaanvraag en uw daaropvolgend gehoor in 2009 geen andere feiten meer zouden hebben voorgedaan n.a.v. uw problemen in Irak, maar dat uw broer (F.) dan plots uit het niets eind 2013 zou worden vermoord (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8), is weinig aannemelijk.

Daarbij komt nog dat u bij het CGVS spreekt over een andere mogelijke reden waarom uw broer (F.) gedood zou zijn, die u niet vermeldde bij de registratie van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart namelijk dat de terroristische groepering twee maal aan uw broer gevraagd zou hebben om met hen samen te werken. Toen hij bleef weigeren, zouden ze hem vermoord hebben voor de ogen van (A.), een kennis (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Dat u niets over deze redenen verteld heeft bij de registratie van uw tweede aanvraag, tast de geloofwaardigheid ervan aan. Bovendien is deze redenering niet coherent met de documenten die u neerlegt, waarin sprake is van een boodschap van de terroristen aan uw moeder, waarin expliciet vermeld zou zijn dat ze uw broer (F.) voor u aanzagen (verklaring DVZ d.d. 05/05/2014, vraag 17). Ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de dood van uw broer.

Voorts legt u incoherente verklaringen af over de getuigen van de moord op uw broer. Aanvankelijk zegt u dat uw vriend u op de hoogte stelde van de dood van uw broer. Die vriend (A.) zou hebben gezien hoe terroristen uw broer neergeschoten zouden hebben (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Wanneer er gevraagd wordt naar de volledige naam van (A.), die getuige was van de moord op uw broer, verklaart u dat u twee personen kent die (A.) heten, de ene is (A.S.), een vriend met wie u regelmatig telefonisch contact heeft, en de andere is (A.N.), de huisbaas van uw moeder die uw moeder heeft geholpen bij het

indienen van de klacht na de dood van uw broer (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Gevraagd wie van deze twee getuige was van de moord uw broer, zegt u dat het de huisbaas (A.) was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Dat komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat uw vriend (A.) getuige was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Bovendien staat de naam van de huisbaas niet vermeld als getuige in het door u neergelegde politierapport, waarin de ooggetuigen aan het woord gelaten worden. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat uw vriend (A.) geen getuigenis mocht afleggen omdat hij te jong was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Dat antwoord klaart geenszins uit waarom de huisbaas niet vermeld staat in het rapport. Bovendien spreekt u nu weer over uw vriend (A.) als getuige, niet over de huisbaas. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het uw vriend (A.) was die de moord gezien zou hebben (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere antwoord dat het de huisbaas was, zegt u dat de huisbaas uw moeder wel hielp bij het indienen van de klacht (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8-), wat geenszins uitklaart waarom u op de vraag 'wie was er getuige van de moord op uw broer?' heeft geantwoord dat dat (A.), de huisbaas was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8), als dat niet het geval zou zijn geweest. Dat uw opeenvolgende verklaringen hierover tegenstrijdigheden bevatten, en dat u bovendien niet op de hoogte blijkt van de inhoud van het door u neergelegde politierapport, en dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van dit rapport, tast niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar ook de bewijswaarde van het politierapport zelf.

Het politierapport is overigens ook geen origineel document. Derhalve kan de authenticiteit ervan op geen enkele wijze nagegaan worden. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer en de USB-stick met daarop de foto's van uw broer moet bemerkt worden dat de dood van uw broer an Sich hier niet in vraag wordt gesteld. Wel is het zo dat uit de dood van uw broer geen vrees in uw hoofd kan afgeleid worden, gezien het door u gelegde verband tussen deze twee elementen ongeloofwaardig geacht wordt. De woonstkaart van uw moeder kan hoogstens uw bewering dat uw moeder in Mosul woont ondersteunen. Dat element wordt in deze niet betwist.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, kan het CGVS niet anders dan te constateren dat u uitgesloten moet worden van dit statuut. Immers, het CGVS nam kennis van een nieuw element in uw administratief dossier, met name het vonnis, geveld door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge, dd. 12 juli 2010, dat u veroordeelde voor mededaderschap bij mensensmokkel (het vonnis, waarin de feiten in detail worden beschreven en besproken, werd toegevoegd aan het administratief dossier). U werd in januari 2010 opgepakt en kwam op 23 augustus 2010 vervroegd vrij (gehoor CGVS d.d. 22/01/2013, p. 2). Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een 'ernstig misdrijf' uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Vermits u zich, overeenkomstig het vonnis van 12 juli 2010, schuldig heeft gemaakt aan medewerking en medeplichtigheid aan mensensmokkel, en tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en moet er bijgevolg worden geconcludeerd dat u uitgesloten moet worden van de status van subsidiaire bescherming.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS in dit geval ook een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat - gezien de eerdere vaststelling dat uw initieel asielaanvraag bedrieglijk is - er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u bij terugkeer naar uw land van herkomst, vervolging moeten vrezen. U hebt wel aannemelijk gemaakt dat u afkomstig bent uit Mosul in Centraal-Irak. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Mosul een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gezien uw afkomst uit Mosul, moet vastgesteld worden dat er in uw hoofd een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggelid naar Irak.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt verschillende nieuwe elementen te hebben aangereikt in verband met zijn huidige situatie. Hij had één broer, (F.), die meermaals door IS gevraagd werd om mee te strijden tegen het regime. Telkens werd dit door (F.) geweigerd, waardoor hij werd vermoord. Verzoeker stelt eerder al problemen te hebben gekend met ISIS omdat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt. Deze omstandigheden maken het volgens hem bijzonder waarschijnlijk dat hij hetzelfde lot te wachten staat als zijn broer.

De dood van zijn broer werd duidelijk aangehaald tijdens zijn uitgebreid gehoor. Het eerste gesprek gaat hier op in, maar bevat nog niet alle details, hetgeen volgens verzoeker logisch is, daar er nog een uitgebreid gehoor wordt afgenomen. Dit geldt overigens ook voor de andere elementen in verband met de moord op zijn broer. Tijdens het eerste gesprek werd verzocht zeer kort en bondig te zijn, waardoor verzoeker geen verdere details heeft durven geven.

Verder wijst verzoeker erop dat (A.S.) samen met andere buurtbewoners getuige was van de moord op zijn broer. (A.N.) is de huisbaas van zijn moeder, was zelf geen getuige, maar heeft zijn moeder geholpen bij de politie na de moord. Op de vraag wie "getuige" was, antwoordde verzoeker daarom eerst (A.N.). "Getuige" werd door verzoeker niet begrepen als "ooggetuige". Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag. Ter staving van zijn relaas werden zoveel mogelijk bewijsstukken voorgebracht: de overlijdensakte van zijn broer, het politierapport, een USB-stick met foto's. Meer kan volgens verzoeker niet van hem verwacht worden. Verzoeker meent dat uit de dood van (F.) de vrees moet worden aangenomen dat verzoeker hetzelfde lot te wachten staat wanneer hij zou terugkeren naar Irak. Hij was voordien werkzaam in dienst van de Amerikaanse troepen, hetgeen volgens verzoeker niet wordt ontkend door het CGVS. Door zijn moeder werd reeds aangehaald dat (F.) werd aanzien voor verzoeker.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wenst verzoeker een aantal opmerkingen te maken bij het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 12 juli 2010:

"1. Het past om vooreerst duidelijk kenbaar te maken welke straf verzoeker kreeg.

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 1.000,00 euro (zie pagina 18 van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge).

Inzake de geldboete werd een uitstel verleend van 4/5den, waardoor de effectieve geldboete werd teruggebracht naar 200,00 euro.

De gevangenisstraf heeft verzoeker slechts beperkt moeten ondergaan, zoals ook in de bestreden beslissing werd vermeld. Verzoeker verbleef in de gevangenis van 22 januari 2010 tot 23 augustus 2010. Verzoeker kwam vervroegd vrij.

2. In het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge wordt toegelicht wat de rol was van verzoeker in het geheel en waarom men bovenvermelde straf heeft opgelegd:

[...]

(zie pagina 12 van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge)

Hieruit blijkt dat men de straf in hoofde van verzoeker vooral vanuit een ontradend motief heeft opgelegd, eerder dan dat de zwaarte van de straf onmiddellijk gelinkt wordt aan de feiten: "teneinde hem te doen inzien zich niet langer in te laten met dergelijke praktijken".

Dit heeft overigens zijn effect gehad. Verzoeker is sindsdien helemaal niet meer in aanraking genomen met dergelijke feiten.

Daarnaast wordt uitdrukkelijk aangehaald dat de rol van verzoeker beperkt was ("zijn eerder beperkte rol").

Net hierom wou men door het opleggen van een zware straf (vanuit preventief oogpunt) vermijden dat verzoeker een belangrijkere rol zou opnemen.

3. Dit vonnis werd geveld in eerste aanleg.

Jammerlijk genoeg werd hiertegen geen hoger beroep ingediend doordat de communicatie tussen de raadsman van verzoeker en hemzelf uiterst moeizaam verliep.

Hierdoor liep verzoeker de mogelijkheid mis om een hervorming te bekomen (en een lagere straf of de vrijspraak) van het vonnis.

Deze elementen dienen in overweging te worden genomen bij het afwegen of verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan.

Het blijkt immers dat de rol van verzoeker beperkt was en hij de straf voornamelijk vanuit een ontradend perspectief kreeg opgelegd. De straf is derhalve slechts voor een beperkt deel rechtstreeks gelinkt aan de feiten.

Tijdens de strafuitvoering was het gedrag van verzoeker een voorbeeld, waardoor hij reeds op 23 augustus 2010 (na 8 maanden detentie) vervroegd in vrijheid werd gesteld.

Uit deze vaststelling blijkt dat verzoeker niet uit de status van subsidiaire bescherming mag worden gezet, temeer omdat een verwijderingsmaatregel in strijd is met artikel 3 EVRM. Hierdoor dreigt verzoeker in een juridisch vacuüm terecht te komen waarbij verzoeker noch de samenleving enige baat bij heeft."

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker reeds de vluchtelingenstatus werd geweigerd bij de beslissing van de commissaris-generaal van 2 juni 2009 omdat geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielrelaas wegens manifeste tegenstrijdigheden. Tevens werd verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wegens de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Mosul. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, zodat deze definitief geworden is.

Op 15 februari 2013 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien hij meende dat verzoeker dient te worden uitgesloten van deze status omwille van zijn veroordeling door het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 12 juli 2010 voor medeplichtigheid aan mensensmokkel. Ook tegen deze beslissing tekende verzoeker geen beroep aan, zodat ook deze beslissing definitief geworden is.

In het kader van onderhavige tweede asielaanvraag voert verzoeker aan dat zijn broer, (F.), vermoord werd. Ter staving legt hij de overlijdensakte van zijn broer neer, alsook de woonkaart van zijn moeder, het politierapport dat werd opgesteld naar aanleiding van de dood van zijn broer en een USB-stick met foto's van zijn broer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Er dient op gewezen dat verzoekers asielrelaas in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de beslissing van de commissaris-generaal van 2 juni 2009, die definitief geworden is. Dat verzoekers broer overleden zou zijn omwille van dezelfde motieven als deze die verzoeker aanhaalde in zijn eerste asielaanvraag, kan dan ook niet worden aangenomen. Dit klemt des te meer daar het niet aannemelijk is dat er zich geen feiten zouden hebben voorgedaan in Irak sinds 2009 naar aanleiding van verzoekers beweerde problemen totdat (F.) plots uit het niets vermoord zou worden in 2013. Bovendien verklaarde verzoeker enerzijds dat zijn broer vermoord zou zijn terwijl verzoeker zelf het eigenlijke doelwit zou zijn, terwijl hij anderzijds verklaarde dat zijn broer vermoord zou zijn omdat hij weigerde mee te werken met de terroristen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker maakte van deze laatste reden evenwel geen melding tijdens het invullen van zijn "verklaring meervoudige aanvraag" op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 4). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de redenen voor het vermoorden van zijn broer hierin zou hebben vermeld. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker

bovendien niet verder dan het bevestigen van de versie waar zijn broer vermoord zou zijn omwille van zijn weigering om met de terroristen mee te werken, hetgeen echter geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker deze reden niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij bovendien tevens aangaf dat zijn broer vermoord zou zijn omdat de terroristen dachten dat het om verzoeker ging.

Waar verzoeker aanvoert dat er tijdens zijn gehoor op het CGVS verwarring zou zijn geweest daar het voor hem niet duidelijk was of werd gevraagd naar een "getuige" van de moord of een "ooggetuige", dient vooreerst opgemerkt dat dergelijke verwarring geenszins blijkt uit het gehoorverslag. Bovendien verklaarde verzoeker op het einde van het gehoor de vragen van de *protection officer* goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS, p 10). Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van een loutere *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing dan ook terecht als volgt: *"Voorts legt u incoherente verklaringen af over de getuigen van de moord op uw broer. Aanvankelijk zegt u dat uw vriend u op de hoogte stelde van de dood van uw broer. Die vriend (A.) zou hebben gezien hoe terroristen uw broer neergeschoten zouden hebben (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Wanneer er gevraagd wordt naar de volledige naam van (A.), die getuige was van de moord op uw broer, verklaart u dat u twee personen kent die (A.) heten, de ene is (A.S.), een vriend met wie u regelmatig telefonisch contact heeft, en de andere is (A.N.), de huisbaas van uw moeder die uw moeder heeft geholpen bij het indienen van de klacht na de dood van uw broer (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Gevraagd wie van deze twee getuige was van de moord uw broer, zegt u dat het de huisbaas (A.) was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Dat komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat uw vriend (A.) getuige was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 6). Bovendien staat de naam van de huisbaas niet vermeld als getuige in het door u neergelegde politierapport, waarin de ooggetuigen aan het woord gelaten worden. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat uw vriend (A.) geen getuigenis mocht afleggen omdat hij te jong was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Dat antwoord klaart geenszins uit waarom de huisbaas niet vermeld staat in het rapport. Bovendien spreekt u nu weer over uw vriend (A.) als getuige, niet over de huisbaas. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het uw vriend (A.) was die de moord gezien zou hebben (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere antwoord dat het de huisbaas was, zegt u dat de huisbaas uw moeder wel hielp bij het indienen van de klacht (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8-), wat geenszins uitklaart waarom u op de vraag 'wie was er getuige van de moord op uw broer?' heeft geantwoord dat dat (A.), de huisbaas was (gehoor CGVS d.d. 03/09/2014, p. 8), als dat niet het geval zou zijn geweest. Dat uw opeenvolgende verklaringen hierover tegenstrijdigheden bevatten, en dat u bovendien niet op de hoogte blijkt van de inhoud van het door u neergelegde politierapport, en dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van dit rapport, tast niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar ook de bewijswaarde van het politierapport zelf."*

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing tevens terecht als volgt: *"Het politierapport is overigens ook geen origineel document. Derhalve kan de authenticiteit ervan op geen enkele wijze nagegaan worden. ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer en de USB-stick met daarop de foto's van uw broer moet bemerkt worden dat de dood van uw broer an Sich hier niet in vraag wordt gesteld. Wel is het zo dat uit de dood van uw broer geen vrees in uwen hoofde kan afgeleid worden, gezien het door u gelegde verband tussen deze twee elementen ongeloofwaardig geacht wordt. De woonkaart van uw moeder kan hoogstens uw bewering dat uw moeder in Mosul woont ondersteunen. Dat element wordt in deze niet betwist."*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) dient te worden opgemerkt dat de deze status van verzoeker werd ingetrokken bij beslissing van 15 februari 2013 omdat verzoeker werd veroordeeld wegens mensensmokkel (administratief dossier, map eerste asielaanvraag). Verzoeker stelde geen beroep in tegen deze beslissing zodat de uitsluiting omwille van het plegen van een 'ernstig misdrijf' conform artikel 55/4, die leidde tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, definitief vaststaat.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt geoordeeld:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, kan het CGVS niet anders dan te constateren dat u uitgesloten moet worden van dit statuut. Immers, het CGVS nam kennis van een nieuw element in uw administratief dossier, met name het vonnis, geveld door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge, dd. 12 juli 2010, dat u veroordeelde voor mededaderschap bij mensensmokkel (het vonnis, waarin de feiten in detail worden beschreven en besproken, werd toegevoegd aan het administratief dossier). U werd in januari 2010 opgepakt en kwam op 23 augustus 2010 vervroegd vrij (gehoor CGVS d.d. 22/01/2013, p. 2). Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ‘ernstig misdrijf’ uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Vermits u zich, overeenkomstig het vonnis van 12 juli 2010, schuldig heeft gemaakt aan medewerking en medepllichtigheid aan mensensmokkel, en tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf ‘ernstig’ is en moet er bijgevolg worden geconcludeerd dat u uitgesloten moet worden van de status van subsidiaire bescherming.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS in dit geval ook een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat - gezien de eerdere vaststelling dat uw initieel asielrelaas bedrieglijk is - er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u bij terugkeer naar uw land van herkomst, vervolging moeten vrezen. U hebt wel aannemelijk gemaakt dat u afkomstig bent uit Mosul in Centraal-Irak. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Mosul een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gezien uw afkomst uit Mosul, moet vastgesteld worden dat er in uwen hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.”

In onderhavig verzoekschrift tracht verzoeker zijn veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge te minimaliseren door te verwijzen naar de specifieke omstandigheden van zijn veroordeling. Bij de toepassing van de bepaling inzake de uitsluiting van subsidiaire beschermingsstatus dient overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er 'ernstige redenen' voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een 'ernstig misdrijf' verantwoorden. Artikel 55/4, eerste lid, c) vereist niet dat, naast het onderzoek van de 'ernstige redenen' en het 'ernstig misdrijf', individuele omstandigheden - voorafgaand of aansluitend op het misdrijf - in ogenschouw dienen te worden genomen. Daarenboven stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht het volgende: “Waar verzoeker voorts stelt dat hij niet uit de status van subsidiaire bescherming mag worden gezet, temeer omdat een verwijderingsmaatregel in strijd is met artikel 3 EVRM, merkt verweerder op dat dergelijk verweer niet dienstig is aangezien er met de bestreden beslissing van het CGVS geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt immers geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. De beschouwingen over zijn verwijdering van het grondgebied zijn bijgevolg louter hypothetisch en niet dienstig (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574; RvV, nr. nr. 89.211 van 5 oktober 2012). In zoverre verzoeker aldus aanvoert dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, benadrukt verwerende partij dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Wel wordt er in de bestreden beslissing conform artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet door de commissarisgeneraal een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM. In deze dient te worden opgemerkt dat, - gezien de eerdere vaststelling dat verzoekers initieel asielrelaas bedrieglijk is – er geen

geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, vervolging moeten vrezen. Verzoeker heeft wel aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit Mosul in Centraal-Irak. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Mosul een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gezien verzoekers afkomst uit Mosul, moet vastgesteld worden dat er in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS